

[Gerda Mundt.]

skuddet var begrænset, og inden for dette Tilskud var der ikke taget Hensyn til de store Udgifter til Husleje og til alt det faste Inventar og Indbo, som efterhaanden var i høj Grad paakrævet, og som vi alle sammen vidste skulde til.

Forsorgsloven eller Socialreformen, som vi jo populært kalder Loven af 1933, havde lignende Bestemmelser. Ganske vist blev Tilskuddet dér sat op, men man beholdt Løftet om Tilskud indtil 50 pCt. Ikke mindst i de sidste 10 Aar har alle politiske Partier — baade her i Rigsdagen, i Københavns Kommune og i alle Kommunalbestyrelser rundt om, hvor der var Brug for det, altsaa i Danmarks Byer — ladet holde talrige Foredrag og er kommet med en Mængde Resolutioner for at faa disse livsvigtige Spørgsmaal løst. Vi er derfor alle sammen nu enige om at glæde os over, at der er Udsigter til, at dette Spørgsmaal kan blive løst. Man maa imidlertid regne med en langt større Trang, end Tallene angiver, for der er mange Mødre, som meget godt ved, at de forebyggende Institutioner, der ligger i Nærheden af deres Hjem eller i Nærheden af deres Arbejdsplads, allerede har saa lange Ekspektancelister, at det vil være haabløst at melde deres Barn ind. Men nu er der i Socialministeriet blevet arbejdet ihærdigt med denne Sag; der er en sagkyndig Kommission, som har arbejdet med Sagen længe og har ført vidtgaende Forhandlinger, og det Forslag, som den højtærede Minister her har forelagt, imødekommer i Virkeligheden alle væsentlige Ønsker vedrørende Børnesagen. Der vil blive givet Tilskud til Husleje og til det faste Inventar, som er en stor Udgift, og nye Institutioner vil kunne faa Tilskud til det første, hidtil saa svære Aar — man var mange Gange meget ængstelig for at gaa i Gang med et Foretagende, fordi Tilskuddet faktisk først kom efter lang Tids Forløb —, og de aarlige Tilskud til Driften vil nu komme ind under faste Former.

At Statstilskuddet bliver gjort betinget af, at den Kommune, hvori Institutionen ligger, ogsaa yder Tilskud, tror jeg er ganske rigtigt. Det er vist ikke alle Kommunalbestyrelser, selv i Byerne, som forstaar, hvor vigtigt det foreliggende Spørgsmaal er, og hvor meget det betyder for vort Folks Fremtid, at der tages rigtig Vare paa de smaa Børn. Jeg kan ikke lade være med at sende en Tanke til Sundhedsplejerskerne. Vi har en udmærket Lovgivning derom, men det er langt fra alle Landets Kommuner og Byer, som benytter den, og

jeg gentager her det Ønske, som jeg tidligere har fremsat over for den højtærede Arbejds- og Socialminister, om vi ikke kunde faa Oplysninger om, hvordan det er med Sundhedsplejerskerne, som jo ogsaa repræsenterer en forebyggende Institution. Efter min Mening skulde de findes overalt. Det gælder om Sundhedsplejerskerne saavel som om de forebyggende Institutioner, at der fra dem udgaar baade Kundskaber og Opdragelse, som ikke blot gavner Barnet, men hele Hjemmet og derigennem vort Samfund. Dag hjem, Børnehaver og Fritidshjem forebygger netop i høj Grad, at Barnet bliver forsømt i saavel legemlig som aandelig Henseende. Men de gør mere, de yder en positiv opdragende Indflydelse i den Periode, i hvilken Udviklingen netop er saa overordentlig stærk, den Periode, som vi kalder Børnehavealderen; en meget væsentlig Del af hele Menneskets kommende Liv bliver grundlagt i den Tid. Det kan vi indse, naar vi selv tænker tilbage paa, hvor stærke de Indtryk er, som vi har modtaget i den Alder. Derfor skal Medhjælperne ved disse Børneforsorgsinstitutioner være godt uddannede, og Overinspektionen og Sundhedsstyrelsen vil stadig have et vaagent Øje med alle Enkeltheder ved regelmæssige Besøg. Men det er i saa Fald ogsaa nødvendigt, at der lønnes bedre, end det hidtil har været Tilfældet; det gælder ikke mindst Børnehaveledere og Medhjælpere. Naar nu Midlerne strømmer rigeligere ind, saaledes som de vil, naar det foreliggende Lovforslag er blevet vedtaget af Rigsdagen, skal man ikke alene kræve, at disse Personer skal have en god Uddannelse, men ogsaa, at de, hvad de ikke har for Øjeblikket, skal have en Løn, som de virkelig kan leve af. For Øjeblikket er det meget vanskeligt at skaffe kvalificerede Ledere til vore Børneforsorgsinstitutioner, men naar der skaffes dem en bedre Løn, vil man ogsaa kunne faa en bedre kvalificeret Hjælp. I denne Forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om man ogsaa har forberedt et forøget Tilskud til de Seminarier, som uddanner Børnehavelærere; vi har jo to her i København og eet i Aarhus, og jeg har tidligere gentagne Gange haft Lejlighed til at omtale dem fra denne Talerstol.

Det er af Betydning, at vi faar løst hele Spørgsmaalet. Naar nu Stat og Kommune kommer til at betale de 70 pCt. af Udgifterne, vil Forældrenes Bidrag i Almindelighed kunne dække Resten. Jeg vil dog gerne ligesom det ærede Medlem Hr. Kjærboel understrege, at i de Tilfælde, hvor man i Kommunerne er klar over, at Hjem-